

Ρέκβιευ για την Ελλάδα που χάνεται

Του **Αντώνη Χ. Λαμπίδη**

Πένθιμος ο τίτλος, θρηνητικό το περιεχόμενο. Γραφή αγωνιώδης, αιρετική, σε πρώτο πρόσωπο. Η μακρά απουσία μου από τούτη εδώ τη φιλόξενη στήλη είναι απόλυτα δικαιολογημένη. Μήνες τώρα, αποτυπώνω σε φράσεις την αγωνία μου για την παράνοια των καιρών. Γράφω και σβήνω κείμενα συνεχώς. Κάθε απόπειρα αποτίμησης των τεκταινομένων σκοντάφτει στις αντιφάσεις ενός παραλογισμού που έχει κατακαλύψει τα πάντα.

Παρακολουθώ τα αλλοπρόσαλλα γεγονότα, αλλά μάταια προσπαθώ να τα ερμηνεύσω. Η παράνοια κυριαρχεί παντού. Η λογική πέθανε προ πολλού, επικρατεί η πλήρης ασυναρτησία στη σκέψη. Παθολογικά φαινόμενα εκφυλισμού μιας ολόκληρης κοινωνίας.

Αντώνης Χ. Λαμπίδης

Εξάντλησα –φευ– όσα αποθέματα αισιοδοξίας διέθετα. Η ελπίδα για μια αναλαμπή, για μια ηλιαχτίδα ανάμεσα στα σφαλισμένα παραθυρόφυλλα, ακόμα κι αυτή πνίγεται απ' το πηχτό σκοτάδι ολόγυρα. Το ελληνικό δράμα δείχνει να μην έχει τέλος.

Προσπαθώ εναγωνίως να επικοινωνήσω με τον άνθρωπο, πλην όμως προσκρούω στο άτομο, το εγωκεντρικό, το εφησυχασμένο και αναπαυμένο στη ραστώνη του. Η αποθέωση της αλλοτρίωσης. Κυρίαρχο δόγμα «ο σώζων εαυτόν σωθήτω». Η αντίδραση του ατόμου στρέφεται αποκλειστικά εναντίον εκείνων που του στέρησαν τα αγαθά της ευμάρειας. Θεμιτόν μέχρι ενός σημείου. Όμως, τραγική είναι η διαπίστωση –για όσους έχουν τη δύναμη να το συναισθανθούν ότι για «λίγο ψωμί» χάσαμε την ίδια μας τη ζωή–, όσο παράδοξο και αν φαίνεται.

Ο Αριστοφάνης στις *Εκκλησιάζουσες* εκφράζει την πικρία του για την κατάντια της Αθήνας. «Άχθομαι δε και φέρω τα της πόλεως σαπέντα βαρέως πράγματα. Ορώ γαρ αυτήν προστάταισι χρωμένην αεί πονηροίς», αλλά και ο Ισοκράτης στον προς Νικοκλέα λόγο διαπιστώνει ότι «Το της πόλεως όλης ήθος ομοιούται τοις άρχουσιν». Δύο χιλιάδες τετρακόσια χρόνια αργότερα, ο αιρετικός στοχαστής Γεράσιμος Κακλαμάνης, στο έργο του *Η Ελλάδα ως κράτος δικαίου* σημειώνει ότι «η πολιτική οντότητα της Ελλάδος είναι ταυτόσημη του ορνιθώνος ανεγκεφάλων πτηνών».

Πράγματι, πέρασαν χιλιάδες χρόνια, με επικές στιγμές αλλά και μελανές σελίδες. Όμως η τραγωδία του Έλληνα ανθρώπου συνεχίζεται και στοιχειώνει το Γένος.

Δυστυχώς, βιώνουμε όλοι στο ίδιο έργο θεατές την δίχως τέλος ελληνική τραγωδία – μια φρενήρη καθοδική πορεία με άγνωστη κατάληξη.

Συμμερίζομαι απόλυτα την αγωνία του Γιώργου Θεοτοκά: «Άρρωστη δεν είναι η εποχή μας; Άρρωστοι δεν είμαστε όλοι μας και γεμάτοι πληγές;», αλλά και την απερίγραπτη απαισιοδοξία του Γιώργου Σεφέρη: «Ό,τι από την Ελλάδα με εμποδίζει να σκεφτώ τον ελληνισμό, ας καταστραφή...».

Έξαφνα, βλέπω στον άγριο χιονιά τον Θανάση Βέγγο να σταματάει το ταξί του, να ανοίγει την πόρτα, να απευθύνεται στον επιβάτη του και σπαρακτικά ν' αναφωνεί:

Ξέρεις κάτι; Η Ελλάδα πεθαίνει. Πεθαίνουμε σα λαός. Κάναμε τον κύκλο μας, δεν ξέρω πόσες χιλιάδες χρόνια, ανάμεσα σε σπασμένες πέτρες και αγάλματα. Και πεθαίνουμε...

...Αλλά αν είναι να πεθάνει η Ελλάδα, να πεθάνει γρήγορα. Γιατί η αγωνία κρατάει πολύ και κάνει πολύ θόρυβο.

Όμως, μέσα στη φοβερή παγωνιά, αναπολήστε έναν Ανδρέα Κάλβο, μνημονεύετε έναν Αλέξανδρο Παπαδιαμάντη, νοσταλγήστε έναν Άγγελο Σικελιανό, αφουγκραστήτε έναν Οδυσσέα Ελύτη...

Επίλογος θρηνητικός, μα και σάλπισμα εγερτήριο.

«Σας παρακαλώ, ξυπνήστε, δεν πάει άλλο, φτάνει πια, ο δρόμος τελειώνει, η πατρίδα τελειώνει, το όνειρο τελειώνει, όλα πάνε προς το τέλος, το χιόνι βρομίστηκε από τα πατήματά τους, ο αέρας μολύνθηκε απ' την ανάσα τους, τα λόγια γίνονται σφιγκτήρες και πνίγουν το μυαλό, οι σκέψεις ταξιδεύουν σαν τραυματισμένες καρακάξες σ' ένα άδειο τοπίο...

»Σας παρακαλώ, κρατήστε όρθιες τις ιδέες, μην παραδίδετε στις εικόνες, σταθείτε απέναντι από το ύποπτο ρεύμα, μην αφήνετε να περπατήσει στο σώμα σας το τρεμούλιασμα του πανικού, μην αποχωρείτε, μην φεύγετε, μην αραιώνετε τις γραμμές, πρέπει να είμαστε όλοι εδώ, πρέπει να γίνουμε όλοι μαζί Κάτι Μεγάλο, πρέπει και πρέπει και πρέπει...

»Σας παρακαλώ, μην ξεγελάτε το θυμό σας με υποψίες συμβιβασμού, μην ανατρέπετε την αγανάκτηση σας, μην προδίδετε το πρώτο βήμα της άνοιξης, μην διστάζετε, κρατηθείτε όρθιοι, το κύμα θα περάσει...

»Σας παρακαλώ, δεν έχετε το δικαίωμα να σταματήσετε να σκέφτεστε! Μας κοιτάζουν από το συμπαντικό θεωρείο τους οι Αγέννητοι Έλληνες! Ζητάνε μια καθαρή χώρα να γεννηθούν κι ένα ζωντανό τοπίο να μεγαλώσουν. Ζητάνε μια σπίθα αγάπης να φωτίσει τον καινούργιο δρόμο τους.

»Σας παρακαλώ, ακούστε με...

Δημήτρης Ιατρόπουλος

«Μην αμελήσετε. Πάρτε μαζί σας νερό. Το μέλλον μας έχει πολλή ξηρασία».

Μιχάλης Κατσαρός

Έλληνες, αναπολήστε έναν Ανδρέα Κάλβο, μνημονεύετε έναν Αλέξανδρο Παπαδιαμάντη, νοσταλγήστε έναν Άγγελο Σικελιανό, αφουγκραστείτε έναν Οδυσσέα Ελύτη...

Μόνο μέσα από το ολοκαύτωμα της ύπαρξής μας θα έλθει η Ανάσταση!

04.04.2018

Πηγή: [Pontosnews](#)